

Robert
Sheckley

ORPHEUSE
RAAMATUKOGU
ISSN 2228-0464

TONT NR 5

KÕIK GREGORI JA ARNOLDI JUTUD

OR 23

Orpheuse Raamatukogu nr 23 (nr 2/2016). VI aastakäik.
Ilmub alates aastast 2011. Tartu. Kirjastus Fantaasia.

Robert Sheckley
Tont nr 5. Kõik Gregori
ja Arnoldi jutud

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22203705

ISBN 9789949578108

Аннотация

Kes ei mäletaks Robert Sheckley alatasa igasugustesse väljapääsmatutesse olukordadesse sattuvaid kangelasi Gregorit ja Arnoldit ning nende planeetide kahjutustamise ettevõtet? Kes ei mäletaks legendaarset juttu «Tont nr 5» antoloogiast «Lilled Algernonile»? Esmakordselt maailmas ilmuvad nüüd kõik Gregori ja Arnoldi sarja kaheksa lugu ühtede kaante vahel just eesti keeles Orpheuse Raamatukogu sarjas. (Orpheuse Raamatukogu, 2228-0464; 2/2016)

Содержание

ТОНТ NR 5

4

Конец ознакомительного фрагмента.

23

Robert Sheckley

Tont nr 5. Kõik Gregori ja Arnoldi jutud

TONT NR 5

«Praegu loeb ta meie silti,» ütles Gregor, surudes oma pika kondise näo vastu kontoriukse vaateauku.

«Las ma vaatan,» ütles Arnold.

Gregor lükkas ta tagasi. «Kohe ta koputab – ei, muutis meelt. Läheb ära.»

Arnold pöördus tagasi laua juurde ja ladus välja järjekordse pasjansi. Gregor jäi edasi vaateaugu juurde.

Vaateaugu olid nad meisterdanud puhtast igavusest kolm kuud pärast nende koostöö algust ja kontoriruumi üürimist. Selle aja jooksul polnud AAA Ässade Planeetidevahelisel Kahjutustamisteenistusel vähimatki tööd, hoolimata sellest, et ta seisis telefoniraamatus kõige esimesel kohal.

Planeetide kahjutustamine oli vana ja sissetöötatud ala, mille olid täielikult monopoliseerinud kaks suurt ettevõtet. Väikesele uuele firmale, mille olid asutanud kaks noort meest julgete ideedega ja hulga maksmata sisseseadetega, oli see vähe julgustav.

«Ta tuleb tagasi!» hüüdis Gregor. «Ruttu – tee hõivatud ja tähtis nägu!»

Arnold pühkis kaardid sahtlisse ja lõpetas parajasti laboratooriumikitli kinninööpimise, kui kostis koputus.

Nende külaline oli lühike, kiilaspäine ja väsinud väljanägemisega mees. Ta vaatas neid kõhklevalt.

«Kas teie kahjutustate planeete?»

«Just nii, söör,» ütles Gregor paberivirna kõrvale lükates ja mehe niisket kätt surudes. «Minu nimi on Richard Gregor. Ja siin on mu partner doktor Frank Arnold.»

Valge kitli ja mustaraamiliste prillidega tähtsalt mõjuv Arnold noogutas hajameelselt ja jätkas siis vanade paakunud katseklaaside rivi uurimist.

«Olge nii lahke ja võtke istet, mister...»

«Fernraum.»

«Mister Fernraum. Ma arvan, et me saame hakkama kõigega, mida te soovite,» ütles Gregor südamlikult. «Kontroll floora või fauna üle, atmosfääri puhastamine, veevarude saasta kõrvaldamine, pinnase steriliseerimine, stabiilsuse testimine, kontroll vulkaanide ja maaväriinate üle – kõik, mida vajate, et muuta planeet inimestele elamiskõlblikuks.»

Fernraum näis ikka veel kõhklevat. «Ega midagi, ma löön siis kaardid lauale. Mul on probleem ühe minu käes oleva planeediga.»

Gregor noogutas enesekindlalt. «Probleemid on meie tegevusvaldkond.»

«Ma olen era-kinnisvaramaakler,» ütles Ferngraum. «Te ju teate, kuidas see käib: ostad planeedi, müüid jälle edasi – äraelamiseks jätkub. Tavaliselt hangin ma viletsavõitu maailmu ja lasen need ostjatel endil puhastada. Kuid mõne kuu eest õnnestus mul osta tõepoolest väärtuslik planeet – näppasin selle otse suurte hangeldajate nina alt.»

Õnnetu näoga Ferngraum pühkis laubalt higi.

«See on imetore paik,» jätkas ta vähimagi innuta. «Keskmine temperatuur 71° ümber. Mägin, kuid viljakas. Kosed, vikerkaared ja muud säärased asjad. Ja faunat pole üldse.»

«Kõlab suurepäraselt,» ütles Gregor. «Mikroorganismid?»

«Ei midagi ohtlikku.»

«Mis tol paigal siis viga on?»

Ferngraum näis olevat kimbatuses.

«Võib-olla olete sellest kuulnud. Valitsuse kataloogis on tema number RJC-5. Kuid kõik kutsuvad seda «Tont nr 5».»

Gregor kergitas kulmu. «Tont» oli planeedile kummaline hüüdnimi, kuid ta oli kuulnud kummalisemaidki. Lõppude lõpuks tuli neid ju kuidagiviisi nimetada. Kosmoselaevade lennuulatuses oli tuhandeid päikesi, mida ümbritsevaist planeetidest paljud olid asustamiskõlblikud või potentsiaalselt asustamiskõlblikud. Ning tsiviliseeritud maailmades oli küllalt inimesi, kes neid koloniseerida soovisid. Usulahud, poliitilised vähemusrühmad, filosoofilised grupid – või lihtsalt pioneerid, kes ihkasid kõike otsast alustada.

«Ma ei usu, et ma sellest kuulnud oleksin,» ütles Gregor.

Ferngraum niheles toolil. «Ma oleksin pidanud oma naist kuulama. Aga ei... mina tahtsin suureks ärimeheks saada. Maksin Tont nr 5 eest kümnekordse hinna ja nüüd istub ta mul kaelas.»

«Mis tal's ikkagi viga on?» küsis Gregor.

«Seal näib kummitavat,» ütles Ferngraum meeleheites.

Ferngraum oli oma planeedi radariga läbi kontrollinud ja rentinud selle siis ühele Dijon nr 6-lt pärit farmerite ühingule. Kaheksameheline eelluuresalk laskus planeedile ja hakkas juba samal päeval eetrisse andma segaseid teateid deemonitest, tontidest, vampiiridest, dinosaurustest ja muust vaenulikust faunast.

Kui päästelaev neile järele läks, olid nad kõik surnud. Lahkamisaruandes märgiti, et laipadel leitud sügavaid haavu, lõikeid ja muhke võis tõepoolest olla põhjustanud ükskõik mis, isegi deemonid, tondid, vampiirid ja dinosaurused, kui selliseid olemas on.

Ferngraumi trahviti hooletu kahjutustamise eest. Farmerid ütlesid rendilepingu üles. Kuid tal läks korda rentida see ühele päikesekumardajate rühmale Opal nr 2-lt.

Päikesekumardajad olid ettevaatlikud. Nad saatsid kohale varustuse, kuid ainult kolm meest läksid sellega kaasa, et maad kuulata. Mehed löid laagri üles, pakkisid asjad lahti ja kuulutasid koha paradiisiks. Nad kutsusid raadio teel tervet rühma otsekohe neile järgnema – siis kostis äkki metsik karjatus ja raadio jäi vait.

Patrull-laev sõitis Tont nr 5-le, mattis kolm moonutatud

surnukeha ja lahkus otsekohe.

«Ja see otsustas asja,» ütles Ferngraum. «Keegi ei taha seda planeeti enam mitte mingi hinna eest. Kosmosemeeskonnad keelduvad seal maandumast. Ja ma ei tea veel ikkagi, mis seal juhtus.»

Ta ohkas sügavalt ja vaatas Gregorile otsa. «See on teie pirukas, kui te ainult tahate.»

Gregor ja Arnold vabandasid ja läksid ootetuppa.

Arnold hõiskas otsekohe: «Saime tööd!»

«Nojah,» ütles Gregor, «aga missugust!»

«Me just tahtsimegi raskeid asju,» tähendas Arnold. «Kui me sellest jagu saame, oleme tehtud mehed – rääkimata protsentidest, millele meil õigus on.»

«Sa vist unustad,» ütles Gregor, «et mina olen see mees, kes tegelikult planeedile laskub. Sinu osaks on ainult siin istuda ja minu andmeid tõlgendada.»

«Nii me ju otsustasime,» tuletas Arnold talle meelde. «Mina olen teadusliku uurimistöö osakond, sina praktilise töö tegija. Kas mäletad?»

Gregor mäletas. Lapsepõlvest peale oli tema alati nina välja pistnud ja vahele jäänud, sellal kui Arnold kenasti paigal istus ja talle selgeks tegi, miks ta vahele jäi.

«See ei meeldi mulle,» ütles ta.

«Ega sa ometi tonte ei usu, mis?»

«Ei, muidugi mitte.»

«Hästi, kõige muuga saame hakkama. Kes kahju kardab, see

kasu ei saa.»

Gregor kehtas õlgu. Nad läksid tagasi Ferngraumi juurde.

Poole tunni jooksul olid nad tingimused välja töötanud: edu korral suur protsent kasumist, mida planeet tulevikus hakkab tootma, nurjumise korral kahjutasu.

Gregor saatis Ferngraumi uksele. «Muuseas, söör,» päris ta, «kuidas see juhtus, et te meie juurde tulite?»

«Keegi teine ei nõustunud sellega tegelema,» ütles Ferngraum, kes paistis endaga äärmiselt rahul olevat. «Õnn kaasa!»

Kolme päeva pärast oli Gregor logiseva kosmose-kaubalaeva pardal teel Tont nr 5 poole. Ajaviiteks uuris ta kahe asustamiskatse aruandeid ja neelas ühe ülevaate üleloomulike nähtuste kohta teise järel.

Neist ei olnud mingit abi. Tont nr 5-1 polnud leitud ühtki jälge loomsest elust. Ning terves galaktikas polnud avastatud vähimaidki tõendeid üleloomulike olendite olemasolust.

Gregor mõtiskles selle üle ning kontrollis seejärel oma relvi, kuna kaubalaev suundus Tont nr 5 orbiidile. Kaasasolevast arsenalist piisas terve väikese sõja alustamiseks ja võitmiseks.

K u i õnnestub leida kedagi, kelle pihta tulistada...

Kaubalaeva kapten tõi laeva mõne tuhande jala kaugusele planeedi naeratavast rohelisest pinnast, kuid mitte lähemale. Gregor laskis varustuse langevarjuga kahe viimase laagripaiga kohale, surus kaptenil kätt ja hüppas alla.

Ta maandus õnnelikult ja vaatas üles. Kaubalaev kihutas

kosmosesse nagu fuuriatest taga aetud.

Ta oli üks Tont nr 5-1.

Kontrollinud, kas varustus on terve, teatas ta raadio teel Arnoldile, et on õnnelikult pärale jõudnud. Siis, laserpüstol laskevalmis, uuris ta päikesekumardajate laagrit.

Nad olid end sisse seadnud mäejalamil väikese kristallselge järve kaldal. Kokkupandavad majakesed olid suurepärases seisukorras.

Mitte mingid tormid polnud majadele kahju teinud, sest Tont nr 5 oli õnnistatud ka oivalise kliimaga. Kuid nad nägid välja tohutult mahajäetud.

Gregor uuris ettevaatlikult üht neist lähemalt. Riided olid ikka veel korralikult kappides, seintel rippusid pildid ja ühe akna ees oli isegi kardin. Ühes toanurgas ootas avatud mänguasjadekohver asunike laste saabumist.

Veepüstol, vurr ja kotitäis kivikuulikesi olid kukkunud põrandale.

Õhtu ligines, seepärast tassis Gregor oma varustuse kokkupandavasse majja ja seadis kõik valmis. Ta pani häiresüsteemi kokku ja häälestas selle nii hoolikalt, et isegi prussakas oleks häire sisse lülitanud. Ta seadis radari lähimat ümbrust läbi kammima. Ta pakkis oma relvavarud lahti, pannes raskemad relvad käeulatusse, kuid laserpüstoli jättis vööle. Siis sõi ta mõnuga õhtust.

Väljas muutus õhtu ööks. Soe ja unine maa mattus pimedusse. Õrn tuulehoog pani järvepinna virvendama ja kõrge rohi sahises

siidiselt.

Kõik oli väga rahulik.

Ta otsustas, et asunikud olid hüsteerilised tüübid. Arvatavasti sattusid nad paanikasse ja tapsid ise üksteist.

Kontrollinud veel viimast korda alarmisüsteemi, viskas Gregor riided toolile, kustutas tuled ja ronis voodisse. Tähed valgustasid ruumi heledamalt kui kuuvalgus Maal. Laserpüstol oli padja all. Siinse maailmaga oli kõik korras.

Ta oli just suikuma jäämas, kui tundis, et ta pole toas üksi.

See oli võimatu. Häiresüsteem polnud märku andnud. Radar umises rahulikult nagu ennegi.

Sellegipoolest tagus iga närv tema kehas häirekella. Ta võttis laserpüstoli välja ja vaatas ringi.

Toanurgas seisis mees.

Arutlemiseks, kuidas ta oli sisse pääsenud, polnud aega. Gregor suunas püstoli mehele ja ütles tasa ning kindlalt: «Hüva, käed üles!»

Kuju ei liigutanud.

Gregori sõrm tõmbus päästikul pingule, kuid lõdvenes siis järsku. Ta tundis mehe ära. Need olid tema enda toolile kuhjatud riided, mida tähevalgus ja tema kujutlusvõime olid niiviisi moonutanud.

Ta irvitas ja langetas laserpüstoli. Riidehunnik liigatas kergelt. Gregor tundis, et aknast puhub nõrk tuul, ja irvitas edasi.

Siis tõusis riidehunnik püsti, ringutas ja hakkas sihikindlalt tema poole tulema.

Voodi külge klammerdunult jälgis ta enam-vähem inimese kuju võtnud tühja riietuse lähenemist.

Kui see oli läbinud pool teed üle toa ja oma tühjad varrukad tema järele sirutas, andis ta tuld.

Ning ta tulistas üha edasi, sest räbalad ja riidejäänused libisesid tema poole, nagu elaksid nad omaenda elu. Leegitsevad riidetükid kippusid talle näkku ja vöörihm püüdis ta jalge ümber keerduda. Et pealetung lõpeks, tuli tal kõik tuhaks põletada.

Kui see möödas oli, pani Gregor kõik tuled, mis leidis, põlema. Ta keetis potitäie kohvi ja valas peaaegu terve pudeli brändit sinna sisse. Hädavaevu surus ta maha soovi kasutu häiresüsteem tükkideks lõhkuda. Selle asemel võttis ta raadioühenduse sõbraga.

«See on väga huvitav,» ütles Arnold, kui Gregor oli talle olukorra teatavaks teinud. «Elustumine! Tõepoolest väga huvitav.»

«Ma lootsingi, et see sind lõbustab,» vastas Gregor kibedalt. Pärast mitut sõõmu brändit hakkas ta tundma, et teda on maha jäetud ja halvasti koheldud.

«Kas midagi muud ei juhtunud?»

«Veel mitte.»

«Hea küll, vaata ette. Mul on üks teooria. Pean seda veidi uurima. Muuseas, üks hull pakub kihlvedu viis ühe vastu sinu kahjuks.»

«Kas tõesti?»

«Nojah. Ma vedasin ka kihla.»

«Kas minu poolt või minu vastu?» küsis Gregor murelikult.

«Loomulikult sinu poolt,» ütles Arnold nõrdinult. «Me oleme ju partnerid, eks ole?»

Nad katkestasid ühenduse ja Gregor tegi veel ühe poti kohvi. Sel ööl ei kavatsenud ta rohkem magada. Oli lohutav teada, et Arnold oli tema poolt kihla vedanud. Kuid Arnold oli tuntud kehv mängija.

Päevavalguses õnnestus Gregoril paariks tunniks katkendlikku unne suikuda. Ta ärkas varasel pealelõunal, leidis mingid riided ja hakkas päikesekumardajate laagrit uurima.

Vastu õhtut avastas ta midagi. Ühe maja seinale oli kiiruga kraabitud sõna «Tgasklit». Tgasklit. See ei öelnud talle midagi, kuid ta andis selle kohe Arnoldile edasi.

Siis otsis ta oma maja korralikult läbi, pani rohkem valgusteid üles, kontrollis häiresüsteemi ja laadis uuesti laserpüstoli.

Kõik näis olevat korras. Ta vaatas kahetsusega päikese loojumist, lootes, et saab ikka näha selle uut tõusu. Siis sättis ta end mugavale toolile istuma ja katsus loogiliselt mõelda.

Loomset elu siin ei olnud ja samuti polnud ka mingeid hulkuvaid taimi, arukaid kaljusid ega maasüdames peituvaid hiiglaslikke ajusid. Tont nr 5-1 polnud isegi kuud, millele keegi oleks võinud end peita.

Ning vaimudesse või deemonitesse ei suutnud ta uskuda. Ta teadis, et üleloomulikud juhtumused tavatsesid lähemal uurimisel muunduda täiesti loomlikeks seikadeks. Ja mis ei muundunud, need lakkasid. Vaimud ei seisnud vagusi paigal, et

mõni uskmatu saaks neid uurida. Kui kohale ilmus kaamera ja magnetofoniga teadlane, oli lossivaim alati puhkusel.

Jäi veel teine võimalus. Kui oletada, et keegi soovis seda planeeti endale, kuid ei suutnud maksta Ferngrauri nõutud hinda? Kas ei võinud see keegi siis end siia peita, asunikke hirmutada, isegi tappa, kui vaja – kõik selleks, et hinda alla lüüa.

See näis loogiline. Selle abil sai isegi riiete käitumist seletada. Staatileine elekter võis, kui seda õigesti kasutada...

Miski seisis tema ees. Häiresüsteem polnud jälle reageerinud.

Gregor tõstis aeglaselt pilgu. Tema ees seisev olend oli umbes kümme jalga kõrge ja kui krokodillipea välja arvata, üldiselt inimesekujuline. Ta keha oli erepunane, tumedate punalillade piktiriipudega. Ühes käpas hoidis ta mahukat pruuni plekkpurki.

«Tere,» ütles ta.

«Tere,» neelatas Gregor. Laserpüstol oli ainult kahe jala kaugusel laual. Ta mõtles, kas olend ründab teda, kui ta käe püstoli järele sirutab.

«Mis su nimi on?» küsis Gregor šokist põhjustatud rahuga.

«Ma olen Lillatriibuline Õgard,» ütles olend. «Ma õgin asju.»

«Kui huvitav.» Gregori käsi hakkas laserpüstoli poole nihkuma.

«Ma õgin Richard Gregori nimelisi asju,» ütles Õgard oma rõõmsa avala häälega. «Ja tavaliselt süün ma neid šokolaadikastmes.» Ta tõstis pruuni purgi üles ja Gregor nägi sellel silti «Smigi šokolaad – ideaalne kaste Gregorite, Arnoldite ja Flynnide juurde».

Gregori sõrmed puudutasid püstolipära. Ta küsis: «Kas sa kavatsed mind ära süüa?»

«Oh jaa,» ütles Õgard.

Nüüd oli Gregoril püstol käes. Ta vallandas kaitsevinna ja tulistas. Kiirgusjuga põrkas Õgardi rinnalt tagasi ja kõrvetas põrandat, seinu ja Gregori kulme.

«See ei tee mulle viga,» seletas Õgard. «Ma olen liiga pikk.»

Laserpüstol kukkus Gregori sõrmede vahelt. Õgard naaldus ettepoole.

«Ma ei hakka sind täna sööma,» ütles Õgard.

«Ei?» õnnestus Gregoril kuuldavale tuua.

«Ei. Ma saan sind süüa alles homme, esimesel mail. Reeglid on niisugused. Ma tulin sinult üksnes heategu paluma.»

«Mis see oleks?»

Õgard naeratas võluvalt. «Kas sa oleksid nii hea poiss ja sööksid ära mõned õunad? Need annavad lihale nii imehea maitse.»

Ning nende sõnade järel triibuline koletis haihtus.

Värisevate kätega lülitas Gregor raadio sisse ja rääkis kõigest juhtunust Arnoldile.

«Hm,» ütles Arnold. «Lillatriibuline Õgard? Ma arvan, et see seletab asja. Kõik klapib.»

«Mis klapib? Mis see on?»

«Kõigepealt tee nii, nagu ma ütlen. Ma tahan kindel olla.»

Arnoldi juhtnööre täites pakkis Gregor lahti oma keemiaalase varustuse ning ladus välja hulga katseklaase, retorte ja

kemikaale. Ta liigutas, segas, lisas ja lahustas õpetuse järgi ning pani segu lõpuks pliidile kuumenema.

«Noh,» ütles Gregor raadio juurde tagasi tulles, «räägi mulle, mis siin toimub.»

«Aga muidugi, ma vaatasin järele, mis sõna see «Tgasklit» on. See on opaali keeles. Ta tähendab «paljuhambaline vaim». Päikesekummardajad tulid Opalilt. Mida see sulle ütleb?»

«Nende oma kodumaa vaim tappis nad,» vastas Gregor pahuralt. «Küllap ta oli nende laeval peidus. Võib-olla mingi needus...»

«Rahune maha,» ütles Arnold. «Pole siin mingeid vaime. Kas lahus juba keeb?»

«Ei.»

«Ütle mulle, kui ta keema hakkab. Räägime nüüd sinu elustunud riidetest. Kas see meenutab sulle midagi?»

Gregor mõtles. «Nojah,» ütles ta, «kui ma poisike olin... ei, see on naeruväärt.»

«Räägi lõpuni,» nõudis Arnold.

«Kui ma poisike olin, ei jätnud ma kunagi riideid toolile. Pimeduses nägid nad ikka välja nagu inimene või lohe või miski muu. Ma arvan, et kõik on seda kogenud. Kuid see ei selgita...»

«Selgitab kindlasti! Meenuta nüüd Lillatriibulist Õgardit.»

«Ei. Miks ma peaksin seda tegema?»

«Sest sina leiutasid tema. Kas mäletad? Me olime vist kaheksased või üheksased, sina ja mina ja Jimmy Flynn. Me leiutasime kõige kohutavama koletise, keda oskasime välja

mõelda – see oli meie isiklik koletis ja ta tahtis muudkui sind või mind või Jimmyt šokolaadikastmes ära süüa. Kuid ainult iga kuu esimesel päeval, kui hindelehed välja kirjutati. Et temast lahti saada, tuli kasutada võlusõna.»

Siis tuli Gregorile kõik meelde ja ta imestas, kuidas see tal üldse oli võinud meelest minna. Kui palju öid oli ta hirmuga Ögardit oodates üleval olnud. See oli muutnud halvad hindelehed täiesti tühiseks asjaks.

«Kas lahus keeb juba?» päris Arnold.

«Jah,» vastas Gregor sõnakuulelikult pliidi poole vaadates.

«Mis värvi see on?»

«Midagi rohekassinise poole. Ei, rohkem sinine kui...»

«Õige. Võid ta ära valada. Ma tahaksin veel mõned katsed teha, kuid arvan, et asi on meil kombes.»

«Mis asi on kombes? Kas sa ei võiks natuke seletada?»

«See on ilmselge. Loomset elu planeedil ei ole. Vaime pole olemas, vähemalt mitte nii vägevaid, et need suudaksid maha nottida terve relvastatud meeste salga. Lahendus on hallutsinatsioon. Niisiis otsin ma selle põhjust. Põhjusi leidsin küllalt. Peale kõikvõimalike Maal leiduvate uimastusainete on Võõraste Mikroelementide Kataloogis kirjas umbes tosin hallutsinatsioone tekitavat gaasi. On masendust tekitavaid ja virgutavaid, aineid, mille toimel tunned end geniusena, vihmaussina või kotkana. See seal vastab kataloogi Longstead 42-le. See on raske, värvitu, lõhnatu gaas, kehale ohutu. Stimuleerib kujutlusvõimet.»

«Kas sa arvad, et mul olid lihtsalt hallutsinatsioonid? Ma räägin sulle...»

«Asi pole päriselt nii lihtne,» katkestas teda Arnold. «Longstead 42 mõjub otseselt alateadvusele. Ta vabastab sinu kõige tugevamad alateadlikud kartused, mahasurutud lapsepõlvehirmud. Ta äratab nad ellu. See ongi, mida sa nägid.»

«Nii et tõeliselt polnud siin midagi?» küsis Gregor.

«Mitte midagi füüsilist. Kuid selle jaoks, kes hallutsinatsioone näeb, on nad igatahes küllalt tõelised.»

Gregor sirutas käe järgmise brändipudeli järele. Oli, mida pühitseda.

«Tont nr 5-t on küllalt lihtne kahjutustada,» jätkas Arnold enesekindlalt. «Me võime ilma vaevata Longstead 42 eemaldada. Ja siis – me oleme rikkad, partner!»

Gregor ütles toosti, siis aga tuli talle pähe häiriv mõte. «Kui need on ainult hallutsinatsioonid, mis juhtus siis asunikega?»

Arnold vaikis hetke. «Noh,» sõnas ta lõpuks, «Longsteadil võib olla võime stimuleerida mortidot, surmainstimulti. Küllap asunikud läksid lihtsalt hulluks. Tapsid üksteist maha.»

«Ja kedagi ei jäänud järele?»

«No muidugi, miks mitte? Viimased ellujäänud tapsid end ise või surid haavadesse. Ära selle pärast muretse. Ma üürin otsekohe laeva ja sõidan välja, et katsed ära teha. Ära pabista, päeva või paari pärast tulen sulle järele.»

Gregor lõpetas. Sel ööl jõi ta brändipudeli tühjaks. Näis, et tal on selleks täielik õigus. Tont nr 5 saladus on lahendatud ning nad

saavad rikkaks. Varsti võib tema palgata mehe, kes laskub tema ülesandel võõrastele planeetidele, sellal kui tema istub kodus ja annab raadio teel juhtnööre.

Järgmisel päeval ärkas ta hilja ning haige peaga. Arnoldi laeva ei olnud veel, ent ta pakkis varustuse ja jäi ootama. Õhtul polnud laeva ikka veel. Ta istus maja lävel ja jälgis toretsevat päikeseloojangut, läks siis sisse ja tegi endale süüa.

Asunike probleem häiris teda ikkagi veel, kuid ta otsustas, et ei muretse enam selle üle. Kahtlemata leidus kõigele loogiline seletus.

Pärast õhtusööki heitis ta voodisse. Ta oli vaevalt silmad sulgenud, kui kuulis kedagi vabandavalt kõhatavat.

«Tere,» ütles Lillatriibuline Õgard.

Tema isiklik hallutsinatsioon oli tulnud teda ära sööma.

«Tere, vanapoiss,» ütles Gregor rõõmsalt, ilma vähimagi kartuse või mureta.

«Kas sa õunu sõid?»

«Mul on kole kahju, ma unustasin.»

«Oh, hea küll.» Õgard püüdis pettumust varjata. «Mul on šokolaadikaste kaasas.» Ta tõstis purgi üles.

Gregor naeratas. «Sa võid nüüd minna,» ütles ta. «Ma tean, et sa oled ainult mu kujutlusvõime looming. Sa ei saa mulle viga teha.»

«Ma ei kavatsegi sulle viga teha,» ütles Õgard. «Ma lihtsalt süüa su ära.»

Ta astus Gregori poole. Gregor jäi naeratades oma kohale,

ehkki soovis, et Õgard ei näeks välja nii ilmsine ja ehtne. Õgard kummardus ja hammustas prooviks ta käsivart.

Gregor hüppas tagasi ja vaatas oma käsivart. Sellel olid hambajäljed. Sealt immitses verd... tõelist verd... tema verd.

Asunikud olid olnud rebestatud ja lõhki kistud.

Sel hetkel meenus Gregorile hüpnoosidemonstratsioon, mida ta kunagi oli näinud. Hüpnootiseerija sisendas hüpnootiseeritavale, et paneb tema käele põleva sigareti. Siis puudutas ta seda kohta pliiatsiga. Mõne sekundi jooksul ilmus hüpnootiseeritava käele suur kuripunane vill, sest ta u s k u s, et teda põletati. Kui sinu alateadvus arvab, et sa oled surnud, siis oledki surnud. Kui ta nõuab hambajälgedele märke, siis need ilmuvad.

Tema ei uskunud Õgardisse.

Kuid tema alateadvus uskus.

Gregor püüdis ukse juurde joosta. Õgard lõi tal tee ära, krabab ta oma käppade vahele ja küünitas tema kaela poole.

Võlusõna! Mis sõna see oli?

Gregor karjus: «Alphoisto!»

«Vale sõna,» ütles Õgard. «Palun ära vingerda.»

«Regnastikio!»

«Ei. Jäta väänlemine, ja kõik on möödas, enne kui...»

«Voorshpellhappilo!»

Õgard tõi kuuldavale valukarjatuse ja laskis ohvri vabaks, kargas siis kõrgele õhku ja haihtus.

Gregor varises toolile. See läks küll lähedalt mööda. Liiga lähedalt. Oleks olnud erakordselt loll surm – lasta

omaenda surmaihkaval alateadvusel end lõhki kiskuda, omaenda kujutlusvõimel katki käristada, omaenda veendumusel tappa. Oli õnn, et sõna talle meelde tuli. Kui nüüd Arnold ainult kähku teeks...

Ta kuulis tasast naeruturtsatust.

See tuli paakil kapiukse tagant pimedast, elustades kustunud mälestusi. Ta oli jälle üheksa-aastane, ja Varjumees – tema Varjumees – oli imelik kõhn õudne olend, kes peitis end ukseavadesse, magas voodite all ja ründas ainult pimedas.

«Tee tuli surnuks!» ütles Varjumees.

«Ära loodagi,» sähvas Gregor laserpüstolit vinna tõmmates. Niikaua kui tuli põleb, on ta väljaspool hädaohtu.

«Kustuta parem ära.»

«Ei!»

«Hästi. Egan, Megan, Degan!»

Tuppa lipsas kolm väikest olendit. Nad tormasid lähima elektripirni juurde, hüppasid üles ja hakkasid ahnelt lõmpsima.

Ruum muutus pimedamaks.

Gregor tulistas neid iga kord, kui nad lambi juurde jõudsid. Klaas lendas kildudeks, kuid vilkad olendid söötsid minema.

Ja siis taipas Gregor, mis ta oli teinud. Need olendid ei saanud ju tõeliselt valgust süüa. Kujutlusvõimel ei ole mingit mõju eluta loodusele. Ta oli kujutlenud, et ruum muutub pimedamaks, ja...

Ta oli ise elektripirnid purustanud! Tema enda hävita alateadvus mängis talle vingerpussi.

Nüüd astus Varjumees esile. Varjust varju hüpates liikus ta

Gregori poole.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.